

Arrestnummer C1274 / 2022
Repertoriumnummer 2022 / 654
Datum van uitspraak 25 februari 2022
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2020/PGG/2867 2020/VJ11/978

Beroep in cassatie

door

dd. 10/3/2022

- door

dd. 14/3/2022

By arrest van het Hof van Cassatie

dd. 22 november 2022 (n.P. 22.0383.N)

worden de cassatieberoepen
verwezen

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2020/PGG/2867 - 2020/VJ11/978

Not.nr. DE.66.LA.004396/14

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **de BURGEMEESTER VAN**
met kantoren te
- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. (ON
met maatschappelijke zetel te
- beklaagde -

2. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek

A aanleggen of wijzigen van recreatieve terreinen zonder of in strijd met een geldige vergunning -

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het aanleggen of wijzigen van recreatieve terreinen, onder meer een golfterrein, een voetbalterrein, een tennisveld of een zwembad, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van voornoemde Codex, in stand gehouden, **namelijk**

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als
het perceel gelegen te kadastraal
gekend als in perceel gelegen te kadastraal
kadastraal gekend als eigendom van
ingevolge inbrenging in de vennootschap namens bij akte verleden
voor notaris te op 25.05.1992.

(art. 4.2.1., 8°, 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 1° en 2°, en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

Te in de periode van 15 maart 2014 tot en met 7 augustus 2014 (zie OK 1 - st. 8-10, 11-12, 35-36, 40-41, 43-45, 50-52 en OK 2 - st. 8-11, 12-13, 47-51, 53-54) door

een zwembad zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben aangelegd,

B optrekken of plaatsen van constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het optrekken of plaatsen van een constructie, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van voornoemde Codex, in stand gehouden, **namelijk**

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als
het perceel gelegen te kadastraal
gekend als en perceel gelegen te
kadastraal gekend als eigendom van
ingevolgt inbrenging in de vennootschap namens bij akte verleden
voor notaris te op 25.05.1992.

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, a), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 1° en 2°, en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

1 Te in de periode van 15 maart 2014 tot en met 7 augustus 2014 (zie OK 1 - st. 8-10, 11-12, 35-36, 40-41, 43-45, 50-52 en OK 2 - st. 8-11, 12-13, 47-51, 53-54) door

een poolhouse zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben opgericht

2 Te n de periode van 15 maart 2014 tot en met 26 februari 2015 (zie OK 1 - st. 8-10, 11-12, 35-36, 40-41, 43-45, 50-52 en OK 2 - st. 8-11, 12-13, 47-51, 53-54) door

een veranda zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben opgericht

C functioneel samenbrengen van materialen tot constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een

constructie ontstaat, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van voornoemde Codex, in stand gehouden, **namelijk**

op het perceel gelegen te		kadastraal gekend als
	het perceel gelegen te	kadastraal
gekend als	en perceel gelegen te	
kadastraal gekend als	eigendom van	
ingevolge inbrenging in de vennootschap namens		bij akte verleden
voor notaris	te op 25.05.1992.	

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 1° en 2°, en 3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

Te _____ n de periode van 15 maart 2014 tot en met 7 augustus 2014 (zie OK 1 - st. 8-10, 11-12, 35-36, 40-41, 43-45, 50-52 en OK 2 - st. 8-11, 12-13, 47-51, 53-54) door

verharding rondom het zwembad en de poolhouse te hebben aangelegd, zonder stedenbouwkundige vergunning

Met de omstandigheid dat de misdrijven werden gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk de tweede, handelend als zaakvoerder van de eerste, waarvan de activiteiten hoofdzakelijk bestaan uit het verhuur en exploitatie van eigen of geleased niet-residentieel onroerend goed, exclusief terreinen.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 7 september 2020 op tegenspraak als volgt:

"OP STRAFGEBIED

De rechtbank:

- verbetert de tenlastelegging B.1 door vervanging van het woord 'poolhouse' door 'vloerplaat bedoeld als fundament voor een poolhouse';
- verbetert de tenlastelegging B.2 door vervanging van de woorden 'in de periode van 15 maart 2014 tot en met 26 februari 2015' door 'in de periode van 10 februari 2012 tot 10 februari 2013';

1.

De rechtbank:

- verklaart eerste beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlasteleggingen A, B.1, B.2 en C, met inbegrip van de verzwarende omstandigheid;
- toepassing makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;
- veroordeelt eerste beklaagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **12.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **2.000,00 EURO**, verhoogd met 50 opdecimen (x 6);
- verleent eerste beklaagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van een gedeelte van 9.600,00 euro, zijnde 1.600,00 euro, verhoogd met 50 opdecimen (x 6) van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.
- wijst eerste beklaagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een geldboete van meer dan 12.000 euro zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van eerste beklaagde de verplichting uit om **EENMAAL** een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke misdaden;
- legt eerste beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **50,00 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;

- veroordeelt eerste beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**.

* * *

2.

De rechtbank:

- verklaart tweede beklagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlasteleggingen A, B.1, B.2 en C, met inbegrip van de verzwarende omstandigheid;
- toepassing makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;
- veroordeelt tweede beklagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **12.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **2.000,00 EURO**, verhoogd met 50 opdecimen (x 6);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens tweede beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;
- verleent tweede beklagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van een gedeelte van 9.600,00 euro, zijnde 1.600,00 euro, verhoogd met 50 opdecimen (x 6) van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.
- wijst tweede beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van tweede beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- legt tweede beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **50,00 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid van het koninklijk

besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;

- *veroordeelt tweede beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**.*

* * *

Kosten

*De rechtbank veroordeelt eerste en tweede beklagde **hoofdelijk** tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **467,46 euro**.*

HERSTEL

De rechtbank:

- *verklaart de herstellvordering van de burgemeester van ontvankelijk en gegrond met uitzondering van het gevorderde herstel met betrekking tot de dubbele garage;*
- *beveelt _____ en _____ over te gaan tot het volledig herstel van het terrein gelegen te _____ kadastraal gekend als de _____ door verwijderen van het zwembad, de verhardingen _____ de vloerplaat van de poolhouse en de veranda, dit binnen een termijn van **EEN JAAR** nadat het vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;*
- *zegt voor recht dat op vordering van de burgemeester van door elke veroordeelde een **dwangsom** zal worden verbeurd van **50 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel**, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van een jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden, met een maximum van 100.000 euro aan te verbeuren dwangsommen per veroordeelde;*
- *machtigt, voor het geval dat het herstel niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van _____ overeenkomstig artikel 6.4.3, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening tot ambtshalve uitvoering ervan.*

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt de beslissing over de burgerlijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 5 oktober 2020 door de beklaagde tegen *"alle beschikkingen van het vonnis"*;
- 6 oktober 2020 door de beklaagde nv tegen *"de beschikkingen van het vonnis"*;
- 9 oktober 2020 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden tegen *"alle beschikkingen op strafgebied"*.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op:

- 5 oktober 2020 door de raadsman van de beklaagde
- 6 oktober 2020 door de raadsman van de beklaagde
- 9 oktober 2020 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 25 februari 2021 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden bij toepassing van de artikelen 152,§1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 24 juni 2021.

Op de rechtszitting van 24 juni 2021 werd de zaak wegens samenstelling van de zetel ambtshalve uitgesteld naar de rechtszitting van 21 januari 2022.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 21 januari 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,
- de eiser tot herstel in zijn middelen vertegenwoordigd door meester advocaat met kantoor te

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 7 september 2020 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan. De grievenformulieren werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklagde ingediende "*grievensformulier hoger beroep*", opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de schuld (telastleggingen A, B1 en C) en de herstellvordering.

In het door de advocaat van de beklagde ingediende "*grievensformulier hoger beroep*", opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de procedure (reden: onwettigheid vervolging wegens gebrek motivering herroeping sepot), de schuld (telastleggingen A, B1 en C) en de herstellvordering.

In het door het openbaar ministerie ingediende "*grievensformulier hoger beroep*" wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de straf.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklagden en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

De devolutieve werking die het gevolg is van de beroepen en vervolgens de grieven heeft tot gevolg dat de schuld van elke beklagde voor de telastlegging B2 (de veranda) definitief vaststaat op grond van het vonnis van 7 september 2020. Wat betreft de schuld heeft het hof enkel te oordelen over de telastleggingen A, B1 en C.

3. De dagvaarding werd op 8 november 2019 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid van ref.: overeenkomstig artikel 6.3.1., § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

4. Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd hierdoor gewijzigd.

Op het moment van de te last gelegde feiten en tot 23 februari 2017 was er sprake van een stedenbouwkundige vergunning in plaats van een omgevingsvergunning (gewijzigd bij art. 296 Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, BS 23 oktober 2014, met inwerkingtreding op 23 februari 2017). Deze wijziging van louter de naam van de vergunning verandert niets aan de vergunningsplicht noch de strafbaarheid bij inbreuk op deze verplichting.

De handelingen vermeld onder de enige telastlegging zijn nog steeds vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1., 1° a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen niet langer opgenomen in artikel 6.1.1, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar in artikel 6.2.1, eerste lid, 1° van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro.

Zo de verzwarende omstandigheid van toepassing is, voorzien in artikel 6.2.1., tweede lid Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zijn de minimumstraffen een gevangenisstraf van vijftien dagen en/of een geldboete van 2.000 euro.

5. Het hof verwijst naar het feitenoverzicht onder randnummer 3.1 van het beroepen vonnis luidend als volgt:

"3.1 Overzicht van de feiten

1.

Op 7 augustus 2014 werd vastgesteld dat beklaagden waren aangevangen met de aanleg van een zwembad, het oprichten van een poolhouse en het aanleaaen van verharding rondom zonder vergunning bij de woning in De technische installatie van het zwembad was ondergebracht in een vrijstaande garage/berging.

De woning, onderdeel van een tweewoonst, is eigendom van en is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Bij besluit van de Bestendige Deputatie van 23 december 1977 was er een vergunning gegeven voor het bouwen van een tweewoonst. Bij besluit van de Deputatie van 18 september 2018 was er vergunning verleend voor het verbouwen van de vrijstaande garage naar een stal voor weidedieren. Het is in die stal dat er geen weidedieren stonden, maar wel de technische installatie van het zwembad. De niet overdekte constructies bedroegen samen meer dan 80 m2 en waren aldus vergunningsplichtig. De werken zijn bovendien niet verenigbaar met de bestemming van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De badinrichting werd ingevolge arrest van het hof van beroep van 8 september 2006 afgebroken. Ingevolge ditzelfde arrest diende het dakappartement te worden verwijderd. Het was op 7 augustus 2014 nog niet duidelijk of dit gebeurd was.

Er werd mondeling bevel tot staken van de werken bevolen. Dit bevel werd bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 19 augustus 2014.

2.

verklaarde op 13 oktober 2014 dat hij de werken zelf had uitgevoerd in maart 2014. De grond is eigendom van waarvan hij bestuurder is. Hij wou zijn vader op het eind van zijn leven nog een plezier doen met de bouw van een zwembad. Enkele jaren geleden hadden ze het zwembad, dat hij vele jaren voordien had gebouwd in de tuin, moeten uitbreken na een proces bij Cassatie. Zijn vader was hier kapot van. Hij meende dat een vergunning niet nodig was omdat het zwembad kleiner is dan 80 m2.

Zijn architect had gezegd dat de vrijstelling ook in agrarisch gebied geldt, wat vroeger niet zo was. Hij dacht dat het misschien zou volstaan om de verhardingen af te breken. Hij verklaarde zich in regel te zullen stellen.

3.

Op 26 februari 2015 werden door de stedenbouwkundig ambtenaar bijkomende inbreuken vastgesteld. Er werd tegen de achtergevel een veranda opgetrokken zonder vergunning. De dubbele garage werd nooit omgebouwd tot dierenstal maar wordt aangewend als autoberging en voor de technische installatie van het zwembad. Het appartement in de zolderruimte werd niet hersteld in oorspronkelijke staat. In de tuin werd een tuinhuis/berging in metselwerk opgetrokken zonder vergunning. Op 11 maart 2015 werd mondeling bevel gegeven tot staking van de werken. Op 17 maart 2015 werd het bevel bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

4.

werd uitgenodigd voor een nieuw verhoor, maar hij verkoos om zijn verklaring zelf neer te schrijven. Op 31 augustus 2015 bracht hij zijn uitgeschreven verklaring. Hij verklaarde dat er niets was veranderd aan de situatie. Hij was bezig met het uitwerken van een regularisatieplan. Hij werd aangemaand om binnen de drie maanden een regularisatieaanvraag in te dienen.

Met betrekking tot de stal voor weidedieren verklaarde hij dat er wel degelijk even schapen hadden ingestaan.

In maart 2009 werd de veranda gebouwd. Het tuinhuis werd gebouwd in dezelfde periode als de aanvang van de werken voor het zwembad en poolhouse.

5.

werd in 2016 opnieuw uitgenodigd voor verhoor. Hij verkoos opnieuw een schriftelijke verklaring die hij afgaf op 10 mei 2016. Hij verklaarde dat zijn architect in de loop van deze maand een regularisatiedossier zou indienen voor het zwembad en de veranda. Het dossier was bij hem blijven liggen door de drukte. Het tuinhuis, hondenhok en betonnen plateau zou hij verwijderen.

6.

De gemeente werd verschillende malen gevraagd om een herstelvordering te formuleren. Toen deze vraag onbeantwoord bleef, seponerde het parket het dossier in 2017.

De gemeente excuseerde zich daarna voor de vertraging bij brief van 7 februari 2018 en vroeg het parket om de beslissing te herzien.

Er werd een herstelvordering geformuleerd door de gemeente op 26 juni 2018 die een positief advies kreeg van de Hoge Raad voor Handhavingsuitvoering op 23 augustus 2018. Er wordt de afbraak gevraagd van de veranda, zwembad, poolhouse en verhardingen en het verbouwen tot dierenstal van de dubbele garage. De Hoge Raad sprak zich wel niet uit over het herstel van de dubbele garage omdat er reeds een herstelvordering op zou rusten."

6. De eerste rechter verbeterde de telastlegging B1 terecht door vervanging van het woord "poolhouse" door de woorden "vloerplaat bedoeld als fundament voor een poolhouse". De tegenspraak voor het hof had op de zo verbeterde telastlegging B1 betrekking.

7.1 De beklagde voert aan dat de vervolging onwettig is omdat de herroeping van het sepot gebrekkig werd gemotiveerd: de beslissing tot sepot is een bestuurshandeling en moet overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 uitdrukkelijk gemotiveerd zijn. Dit geldt ook voor de herroeping van de seponering.

7.2 Bij brief van 27 november 2017 liet de procureur des Konings het college van burgemeester en schepenen van weten dat het dossier zonder gevolg werd geklasseerd met als motivering: *“redelijke termijn overschreden (geen herstellvordering sinds het verzoek hiertoe op (1 december 2016), en de rappels op (28 februari 2017), (29 mei 2017) en (28 augustus 2017)”* (stuk 65, OK2). Als opmerking werd in deze brief vermeld: *“een sepot is een herroepbare beslissing, zodat het dossier kan heropend worden (...)”*.

De beslissing tot seponering is geen bestuurshandeling of administratieve rechtshandeling. Het openbaar ministerie maakt deel uit van de rechterlijke organisatie en magistraten van het openbaar ministerie zijn geenszins ambtenaren, zoals de beklagde voorhoudt. Het seponeren maakt voor het openbaar ministerie een rechterlijk handelen uit, zij het dat dit een louter feitelijke beslissing is, zonder rechtskracht of jurisdictioneel gezag.

De bewuste beslissing tot seponering werd wel degelijk overeenkomstig artikel 28^{quater} Wetboek van Strafvordering uitdrukkelijk gemotiveerd door verwijzing naar de overschrijding van de redelijke termijn. Dit belette het openbaar ministerie echter niet alsnog tot vervolging over te gaan. De verwijzing naar specifieke omstandigheden die tot herroeping van de seponering konden aanleiding geven, zoals het niet-naleven van bijzondere vergunningsvoorwaarden of het opstellen van een nieuwe proces-verbaal, was louter indicatief. Dit belette het openbaar ministerie niet om nog te vervolgen ook als deze als voorbeeld gegeven omstandigheden zich niet voordeden. Niets vereist dat de beslissing om toch tot vervolging over te gaan gemotiveerd wordt. Er is trouwens geen sprake van een afzonderlijke beslissing tot herroeping van de seponering. Overigens blijkt dat de vervolging werd voortgezet door het uiteindelijk indienen van de herstellvordering door de hersteleisende overheid. In een brief van 7 februari 2018 lichtte de burgemeester van toe dat het onbeantwoord blijven van de vragen van het parket over het indienen van een herstellvordering, zijn oorzaak vond in het personeelstekort op de gemeentelijke dienst stedenbouw (stuk 63, OK 2). De burgemeester vroeg de beslissing tot seponering te willen herzien, wat feitelijk gebeurde door het voortzetten van de strafvordering. Bij brief van 27 juni 2018 diende het college van burgemeester en schepenen van een herstellvordering in bij het parket (stuk 66-76, OK 2). De herstellvordering strekt tot het herstel in de oorspronkelijke staat. De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering verleende een positief advies voor deze herstellvordering, met uitzondering voor wat betreft de veranda (stuk 76, OK 2).

Dat de reden om te seponeren de overschrijding van de redelijke termijn was, staat een verdere vervolging niet in de weg. Het is de rechter die moet beoordelen of de redelijke termijn is overschreden en wat daar desgevallend de gevolgen van zijn.

De beklaagde voert dan ook ten onrechte aan dat de vervolging niet wettig is en zijn middel kan niet worden aangenomen.

8.1 De beklaagden voeren aan dat het zwembad valt onder de vrijstelling van artikel 2.1.8° Vrijstellingenbesluit. Er zijn volgens hen twee residentiële woningen voorhanden. Het zwembad en de verharding zijn gelegen binnen een straal van 30 meter van de beide woningen en worden door de beide bewoners of gezinnen gebruikt. De vrijgestelde maximumoppervlakte van 80 m² geldt volgens de beklaagde voor elke woning apart.

8.2.1 De woning met tuin situeert zich in de _____ en is conform het gewestplan _____ gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Bij besluit van de deputatie Oost-Vlaanderen van 23 december 1977 werd een stedenbouwkundige vergunning verleend voor een tweewoonst (huisnummers _____ en _____) en dit in het kader van de toen geldende opvulregel (stuk 8, OK 1).

Het betreft een enkel gebouw, waarin een tweewoonst werd ondergebracht. Het gebouw situeert zich op een terrein dat bestaat uit verschillende aaneensluitende percelen _____ die een geheel vormen. De tweewoonst beschikt over een grote achterliggende tuin, die grenst aan de achterliggende open landbouwkouter.

Het voorwerp van de overtreding is een zwembad waar een bijhorend *poolhouse* (badhuis) werd voor beoogd en aansluitende verhardingen rondom deze constructies, zich situerend achter de woning nr. _____ op het perceel _____ gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De technische installatie van het zwembad werd ondergebracht in een vrijstaande berging. Het zwembad met *poolhouse*, de vrijstaande berging en de verharde stroken zijn niet overdekte constructies met een oppervlakte van meer dan 80 m². Zoals hoger vermeld werd van het *poolhouse* enkel de vloerplaat in beton opgericht; de verdere afwerking werd stil gelegd met een door de bevoegde overheid bevestigd bevel tot staken (stuk 19, OK 1). De constructies zijn niet verenigbaar met de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Artikel 2.1.8° Vrijstellingenbesluit bepaalt: *“Een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen is niet nodig voor de volgende handelingen: de plaatsing van niet-overdekte constructies in zijtuin en achtertuin, ingeplant tot op een meter van de perceelsgrens of tot tegen een bestaande scheidingsmuur, voor zover de gezamenlijke oppervlakte van dergelijke constructies, met inbegrip van alle bestaande niet-overdekte constructies in zijtuin en achtertuin, 80 vierkante meter niet overschrijdt”*.

Uit de omstandigheid dat de niet-vergunde constructies door de bewoners van de tweewoonst gebruikt zouden worden, volgt geenszins dat voor elke woonst een vrijstelling van 80 vierkante meter geldt. Dergelijke invulling van de vrijstelling zou volledig voorbij gaan aan het doel ervan, namelijk het toestaan van bepaalde, kleinere constructies die slechts een beperkte terreinbezetting veroorzaken en die de draagkracht van het perceel en de onmiddellijke omgeving niet te buiten gaan.

Uit de veronderstelling van de beklagden dat voor een opgerichte tuinberging met een grotere oppervlakte dan 40 vierkante meter deze redenering wel zou opgaan, kunnen zij geen rechten puren. Hieruit volgt geenszins dat voor de niet-vergunde zwembadconstructie en aanhorigheden een vrijgestelde oppervlakte van twee maal 80 vierkante meter zou gelden.

Of er al dan niet sprake is van twee huiskavels, is zonder relevantie voor deze beoordeling. Artikel 2.1.1° Vrijstellingenbesluit slaat op een hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte residentiële woning of bedrijfswoning en niet op een kavel.

8.2.2 De constructies werden zonder voorafgaande schriftelijke vergunning opgericht. Deze handelingen zijn vergunningsplichtig op grond van artikel 4.2.1.1°.a) Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De telastleggingen A, B1, B2 en C zijn bewezen.

De beklagde _____ verklaarde zelf de opdracht te hebben gegeven om de werken uit te voeren. De eigenaar is de beklagde _____ voor wiens rekening de beklagde _____ als bestuurder handelde (stuk 47-58, OK 1).

De bewezen misdrijven zijn toe te rekenen aan de beklagde

Zoals vermeld werden de bewezen misdrijven gepleegd voor rekening van de beklagde _____ die handelde door _____ Binnen deze rechtspersoon was er onvoldoende aandacht voor naleving van de stedenbouwkundige regels, wat een eigen strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon is. De bewezen misdrijven zijn dus ook haar toe te rekenen.

Rechtvaardiging, schuldonthefing of niet-toerekeningsvatbaarheid wordt door geen der beklagden aangevoerd en is ook niet aannemelijk.

9. Tot 30 juli 2018 luidde artikel 5, tweede lid, Strafwetboek als volgt: *“Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.”*

Artikel 2 van de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft, die in werking trad op 30 juli 2018, vervangt artikel 5 Strafwetboek door de volgende bepaling:

“Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:

1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;

2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen, alsook handelsvennootschappen in oprichting;

3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit.”

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Gezien de strafuitsluitingsgrond die vervat was in het vroegere tweede lid van artikel 5 Strafwetboek op grond van de nieuwe wet niet langer van toepassing is op de datum van dit arrest, doch wel nog gold op het ogenblik van de feiten van de telastlegging die zich voor 30 juli 2018 situeerden, moet in beginsel artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek worden toegepast. Omdat de bewezen feiten echter met opzet, dit is wetens en willens werden gepleegd, is er geen grond voor toepassing van de decumul van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen de rechtspersoon en de natuurlijke persoon door wiens optreden de rechtspersoon handelde.

10. De met eenheid van opzet gepleegde bewezen misdrijven situeren zich in de periode van 15 maart 2014 tot en met 26 februari 2015. De beklaagden zijn sedert 14 augustus 2014 onder de dreiging van strafvervolging (stuk 24, OK 1). Het betreft een eerder eenvoudig dossier waarin geen complexe of uitgebreide opsporingshandelingen gebeurden of moesten

gebeuren. Zoals hiervoor al besproken, is de stilstand in het dossier te wijten aan het afwachten van de herstelvordering van de eiser in herstel. Het bevel tot dagvaarding voor de eerste rechter dateert van 22 oktober 2019. Aldus roepen de beklaagden terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 EVRM en artikel 14.3.c IVBPR, of het zogenaamde BUPO-verdrag, is overschreden.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling. Inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou moeten zijn.

Het dossier bevat alle elementen die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn om tot de waarheidsvinding te komen. Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagden niet zijn aangetast.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit.

De nadelige gevolgen van deze overschrijding voor de beklaagden bleven beperkt, gezien zij al die tijd de illegale constructies behielden. Niettemin biedt het hof rechtsherstel voor de vastgestelde overschrijding, door het opleggen van een reëel meetbaar lagere straf dan wanneer er geen overschrijding zou zijn vastgesteld.

11. De respectief voor elke beklagde bewezen feiten zijn de uiting van een zelfde opzet, zodat het hof voor ze samen overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek, voor elke beklagde een straf toepast.

De beklagden hebben zonder zich te storen aan de vergunningsplicht diverse vergunningsplichtige handelingen gesteld. Zij hadden hierbij onvoldoende oog voor de belangen van de omgeving. De beklagde rekende er daarbij duidelijk op dat alles uiteindelijk wel in orde zou komen. De straf moet de beklagden duidelijk maken dat de naleving van de stedenbouwkundige regels ernstig te nemen is in het belang van een goede ruimtelijke ordening.

De eerste rechter stelde terecht vast dat voor elke beklagde de verzwarende omstandigheid op grond van artikel 6.2.1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (voorheen art. 6.1.1, tweede lid) voorhanden is. gelet op de hoedanigheid van als bestuurder van de beklagde die als maatschappelijk doel onder meer

heeft het beheer van een onroerend vermogen en dus activiteiten uitvoert die verband houden met het bouwwezen.

De ernst van de gepleegde misdrijven en de noodzaak tot effectieve maatschappelijke vergelding brengt mee dat niettegenstaande vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn een bestraffing nog steeds maatschappelijk verantwoord en noodzakelijk is. Aldus volstaat een eenvoudige schuldigverklaring niet.

Gezien de professionele en economische inslag van de gepleegde misdrijven is voor elke beklagde een geldboete passend en noodzakelijk als maatschappelijke vergelding. Uit niets volgt dat een geldboete de beklagden sociaal zou declasseren of hun sociale reclassering op onevenredige wijze in het gedrang zou brengen, zodat het hof geen reden ziet om in te gaan op de, ondergeschikte, vraag tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Bovendien zou deze gunst de beklagden, die als professionelen handelingen met betrekking tot onroerende goederen stellen, onvoldoende aanzetten tot naleving van de regels ter vrijwaring van de omgeving.

In het nadeel van de beklagde speelt dat hij reeds eerder werd veroordeeld voor stedenbouwkundige misdrijven en dit hem niet heeft aangezet tot strikte nauwgezetheid in de naleving van de omgevingsregels. Deze beklagde is werkelijk hardleers.

Indien de redelijke termijn in strafzaken niet zou zijn overschreden, zou het hof de beklagde een geldboete van 10.000 euro en de beklagde een geldboete van 7.500 euro hebben opgelegd. Als passend rechtsherstel vermindert het hof deze geldboete voor elke beklagde reëel en meetbaar zoals hierna bepaald.

De met eenheid van misdadig opzet gepleegde feiten situeren zich na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017, zodat het hof elke geldboete verhoogt met 50 deciemmen.

De hierna vermelde vervangende gevangenisstraf zet de beklagde in passende mate aan tot betaling van de geldboete.

12. De beklagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklagden als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf elk tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof elke beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 52,42 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof elke beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie 22 euro bedraagt.

13.1 De hiervoor vermelde herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen (sinds 1 januari 2018: de burgemeester in naam van de gemeente, art. 6.3.1, § 2, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) van _____ strekt tot het herstel in de oorspronkelijke staat door afbraak van de constructies, namelijk het zwembad met *poolhouse* (lees: vloerplaat bestemd voor een *poolhouse*), de bijhorende verhardingen, de veranda en de vrijstaande dubbele garage met technische ruimte. Het opleggen van een dwangsom wordt gevorderd.

Dat sinds 1 januari 2018 onder meer de burgemeester namens de gemeente en niet langer het college van burgemeester en schepenen de bevoegde overheid is om een herstellvordering in te stellen, heeft niet de niet-ontvankelijkheid van de huidige herstellvordering tot gevolg, noch brengt het mee dat de burgemeester namens de gemeente een nieuwe herstellvordering moet indienen.

Het vermelde positief advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering heeft geen betrekking op de vrijstaande dubbele garage. Deze constructie werd uit het positief advies gesloten omdat de gemeente hiervoor al over een titel beschikt. Bovendien maakt deze constructie geen deel uit van de bewezen telastleggingen. Voor deze constructie ligt aldus geen ontvankelijke herstellvordering voor.

13.2 Artikel 6.1.41 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd opgeheven sinds 1 maart 2018. Vanaf die datum bepaalt artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening:

“Naast de straf beveelt de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;

2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

Voor de diverse onderdelen van eenzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen gecombineerd worden, bevolen volgens de rangorde, vermeld in het eerste lid. Het bevolen herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn.”

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het hof beoordeelt niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

De rangorde van de te bevelen herstelmaatregelen in artikel 6.3.1, § 1, eerste lid, 1°, 2° en 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel.

In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkenen meebrengt. De concrete vaststelling dat de gevolgen van het misdrijf kennelijk niet verenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden.

De vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken staat het herstel in de oorspronkelijke staat in het belang van een goede ruimtelijke ordening helemaal niet in de weg.

13.3 Er is voor het zwembad, de vloerplaat (voor het *poolhouse*), de bijhorende verhardingen en de veranda geen proces-verbaal van vaststelling van herstel overeenkomstig artikel 6.36, § 1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zodat geen herstel kan worden vastgesteld.

De herstelmaatregelen zijn voldoende gemotiveerd in functie van een goede ruimtelijke ordening. Er wordt in de herstellvordering onder meer gewezen op de historiek van het dossier. Er is sprake van voortschrijdende overtredingen. Er wordt onder meer op gewezen dat de constructies niet inpasbaar zijn binnen de onmiddellijke omgeving en zorgen voor een visueel-vormelijke hinder die onaanvaardbaar is binnen de onmiddellijke omgeving. Achter de tuinzones van de woningen in de bevindt zich een open, agrarisch landschap. Verder wordt er op gewezen dat de tuinzone werd ingericht in functie van residentiële bewoning met een zwembad met *poolhouse*, verhardingen en een veranda en dat door de schaalgrootte van de diverse constructies een terreinbezetting werd bereikt die de perken te buiten gaat van wat stedenbouwkundig aanvaardbaar is. De bewuste constructies zijn onverenigbaar met het landschappelijk waardevol karakter van het agrarisch gebied, waar vooral de schoonheidswaarde van het landschap van belang is. De constructies zijn ook helemaal niet vergunbaar en dus ook niet regulariseerbaar. Het opleggen van een meerwaarde zou de blijvende schade aan de schoonheid van het landschap niet herstellen en is dus niet passend.

Anders dan de beklaagden aanvoeren, is erg duidelijk welke bijhorende verhardingen worden bedoeld. Het zijn immers de verhardingen die liggen rond het zwembad en het (onafgewerkte) *poolhouse* en die er naar toe leiden en er aldus een geheel mee vormen. Gezien zowel het zwembad als de vloerplaat voor het *poolhouse* moeten worden afgebroken, is er geen reden om deze verhardingen te behouden. Geenszins moet het hof stipuleren, zoals de beklaagden stellen, hoeveel vierkante meter per woning is toegelaten als vrijgesteld van vergunning in toepassing van artikel 2.1 Vrijstellingenbesluit. Het hof is immers geen vergunningverlenende overheid, noch staat het hof in voor de opsporing en vervolging van eventuele stedenbouwkundige inbreuken.

De herstellvordering is niet gebaseerd op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die onredelijk is en leidt er niet toe dat een herstel zou worden opgelegd dat onevenredige lasten voor de beklaagden tot gevolg zou hebben. Ten onrechte beroepen de beklaagden zich op de residentialisering die zich in de buurt algemeen zou voordoen. Hiervoor werd er al op gewezen dat een residentialisering in deze mate en op deze wijze in de tuinzone strijdt met de bestemming en de schoonheidswaarde van het landschap ernstig schaadt. Achter de tuinzones bevindt zich wel nog een open kouter. Dat een buur van de beklaagden bevestigde geen hinder of nadeel

van de constructies te ondervinden is volstrekt irrelevant en brengt niet mee dat een herstel in de oorspronkelijke staat disproportioneel zou zijn.

Het gevorderd herstel in de oorspronkelijke staat is niet disproportioneel.

Het herstel in de oorspronkelijke staat moet aldus nog bevolen worden.

13.4 Gelet op het talmen van de beklaagden in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan en het voortschrijden van de inbreuken, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelden om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

De beklaagden krijgen een hersteltermijn vooraleer de dwangsom verbeurt, terwijl de hersteltermijn pas loopt vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds vrijwillig konden overgaan tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de gezien de aard en omvang van de werken voldoende ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna zij pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de hersteltermijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde herstel, moet voldoende hoog zijn om de beklaagden aan te zetten tot vrijwillig herstel.

Er is geen grond om een maximum voor de te verbeuren dwangsom te bepalen, gezien dit *in casu* de effectiviteit van de dwang die moet uitgaan van een dwangsom zou beperken, watodeloze uitvoeringskosten voor de gemeenschap zou veroorzaken.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis*, Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 38, 40, 50, 65, 66 en 100 Strafwetboek.

Beslissing van het hof:**Het hof,**

rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt**:

op strafgebied:

verklaart de beklaagden _____ en _____ elk schuldig aan de telastleggingen A, B1 en C;

veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen telastleggingen A, B1, B2 en C samen tot een geldboete van 7.500 euro, met 50 deciemmen verhoogd tot 45.000 euro;

veroordeelt de beklaagde _____ voor de bewezen telastleggingen A, B1, B2 en C samen tot een geldboete van 5.000 euro, met 50 deciemmen verhoogd tot 30.000 euro;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op telkens 200 euro te betalen als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 52,42 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 467,46 euro in eerste aanleg en 174,91 euro in beroep;

laat de kosten van afschrift van het vonnis van eerste aanleg begroot op € 51,00 ingevolge wijzigingen betreffende registratie- en griffierechten (*Art. 23. De in de artikelen 271 en 272 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten bepaalde rechten zijn niet*

verschuldigd op de uitgiften, kopieën of uittreksels van vonnissen en arresten die in de griffies worden afgeleverd in de periode van 1 juli 2020 tot 31 december 2020; BS 23 juli 2020) ten last van de Belgische Staat;

herstelvordering:

verklaart de herstelvordering van de burgemeester namens [] niet-ontvankelijk voor zover deze betrekking heeft op de vrijstaande dubbele garage met technische ruimte van het bijgebouw;

beveelt op vordering van de burgemeester namens [] lastens de beklagde [] en [] het herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel gelegen te [] kadastraal gekend als [] hetgeen impliceert:

- afbraak en verwijdering van het zwembad, de vloerplaat bedoeld als fundament voor een *poolhouse* en de omliggende en er naar toe leidende verhardingen;
- de legale verwijdering van de door het herstel meegebrachte afvalstoffen;

en dit binnen een termijn van acht maanden vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde is, onder verbeurte van een dwangsom van 300 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens elke beklagde;

machtigt overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van [] namens de gemeente tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel;

|

Kosten eerste aanleg: **€ 476,46**

Kosten beroep:

Afschriften akten HB: € 9,00

Opstelrecht ber.bekl.: € 70,00

Dagv. beklaagden: € 53,34

Dagv. eiser tot herstel: € 26,67

€ 159,01

+ 10 % : € 15,90

Totaal : **€ 174,91**

Kosten beroep t.l.v. Staat:

Afschrift vonnis: **€ 51,00**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend magistraat _____ en in openbare rechtszitting van **25 februari 2022** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____